

Εἰς τοὺς ἐπιλαχόντας
καὶ τοὺς ἀποτυχόντας.

Α΄.

Κατακαυμένη Σούτσο, τὴ συμφορὰ σου κλάψε,
καὶ τὰ ξανθὰ σου γενεῖα με μαῦρο χρωμα ράψε.
Τοὺς μαχαλάδες δλους νὰ πάρης παγανιά
καὶ μὴν ἀφήσης δράμι νερὸ σὲ γειτονιά,
πᾶσε καὶ τὰ παλούκια, ποῦ ἦταν εἶδος βρύσαις,
καὶ ἄνθρωποι κι' εἰ σκύλοι νὰ πάθουν ἀπὸ λύσσαίς.

Κατακαυμένη Σούτσο, τὴ συμφορὰ σου κλάψε,
καὶ τὰ ξανθὰ σου γενεῖα με μαῦρο χρωμα βάψε.
Ὅτι ἐκλογεῖς ἄς γίνουν παρτοάδες καὶ κομμάτια,
καὶ στραβωθοῦν με σκόνη ἐχθρῶν καὶ φίλων μάτια,
καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Δῆμο καὶ σὺ παρατηθῆς
καὶ μ' ἰσχύς κάμε γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς.

Κατακαυμένη Σούτσο, τὴ συμφορὰ σου κλάψε,
καὶ δλους τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Δημαρχίας πάψε.
Ποῦ ξέρεῖ ἂν κι' ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ ἔχουν πάθος,
καὶ μ' αἰσῶσαν τὴν κάλπη τοῦ Σούτσου κατὰ λάθος.
Ποῦ ξέρεῖ ἂν τοὺς ἤλθε σκοτοῦρα ξαφνικὴ
καὶ ἐβόσανε 'στὸ Χιώτη τὸ ἄσπρο τους κουκί.

Εἰς τὸ μεζὲ σ' ἐπῆραν ἢ τόσαις μαλαγάναις,
γιὰ σένα τενεκέδες βαροῦν καὶ καρυάναις,
γιὰ τὸν οἶνον ἄνορεα κτυποῦν τὰ παλαμάκια
καὶ τραγουδοῦν 'στοὺς δρόμους καὶ μέσα 'στὰ σκοκίαι:
«Σοῦ 'φάγαν τὰ σηκίτια, σοῦ ἤπιαν τὸ κρασί,
σ' ἐπρήξανε 'στὰ μαῦρα καὶ 'στὸν Τσιγγρὸ χρυσοῦ.

Σοῦ ἄλλαξαν 'στὸ μαῦρο Χριστὸ καὶ Παναγιὰ
καὶ τώρα εἶσαι μαῦρος σὰν παπουτσιῶν μπογιὰ.
'Εσκασες, Δημητράκη, μαζί με τὸν Τρικούπη,
ἓνας διαδόντρου Χιώτης σὰς ἔγινε κουνουπι,
ἓνα λωλὸ ἐγγόνι τῆς ἀμίας 'Αγγεροῦς
δὲν ἄφησε τὴν νίκη σὲ σὰς τοὺς ἰσχυροῦς.

Μὲ πόνου μοιρολόγια γιὰ σένα τραγουδοῦ,
σ' ἐνίκησε ὁ Χιώτης χωρὶς νὰ εἶν' ἐδῶ.
'Αλλὰ καὶ σὺ φαρμάκι μες 'στὰ πηγάδια χόσε
καὶ τώρα, Δημητράκη, σὰν Πρίγκηπας ποῦ εἶσαι,
φασκέλωσε τὸν Δῆμο καὶ ρίχτα δλα κάτω
καὶ 'στῆς ξεροκαμπίας νὰ πᾶς τὸ Πρίγκηπάτο.

Ἄιντε, καυμένη Μήτσο, ὅτ' Πριγκηπάτο σύρε,
κι' ἐσένα τὸ ποτάμι ἀνέλπιστα σ' ἐπήρε.
Κι' ἐδῶ εἰ ψηφοφόροι ἐσήκωσαν κεφάλι,
μὰ κι' ὁ Ρωμηὸς ἀκόμη μαζί με τούτους ψάλλει :
«Σοῦ ἴφαγαν τὰ σηκότια, σοῦ ἦπιαν τὸ κρασί,
καὶ Χιῶτικη ὅτ' ἐτέλος τὴν ἐπαθεσ καὶ οὐ.»

Β'.

Ἐλάτε γύρω, λιγεραῖς, νὰ κλάψωμε τὸν Ράλλη,
τὸν Χρήστο μας τὸν δόκτορα, λεβέντη λιγερό,
ποῦ ὅτ' ἀ καλὰ καθούμενα τοῦ ἦλθε ὅτ' κεφάλι
νὰ γίνῃ Δήμαρχος κι' αὐτὸς σὲ τοῦτο τὸν καιρό.
Ἐλάτε νὰ τὸν κλάψωμε με πόνο καὶ με λαύρα,
γιατὶ καὶ τοῦτον, λιγεραῖς, τὸν ἐπριξάν ὅτ' ἀ μαύρα.

Κυριακὴ ἤξιμέρωνε, μὴν εἶχε ἡμερώση,
ὁ ἦλιος ἐβασίλευσε κι' ἐβγήκανε τ' ἀστέρια,
κι' ὁ Χρήστος με καρδιόχτυπο καὶ με λαχτάρα τόση
ἐπρόσμενε τῆς ἐκλογῆς νὰ μάθῃ τὰ χαμπέρια.
Μὰ ἦλθαν καὶ τοῦ τᾶπανε καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ
ἔλα τὰ τσιγαρέτα του γῆς Μαδιόμ τὰ κάνει.

Ἐστοιχημάτιζε κι' αὐτὸς πῶς θᾶβγῃ πρῶτος πρῶτος,
ἀπ' ἔλους ἐπερίμενε νὰ πάρῃ μονοκούκι,
μὰ τώρα μὲς ὅτ' σπῆτι του σιγῆ καὶ μέλαν σκότος,
καὶ μὲς ὅτ' περιβόλι του λαλοῦν καμπόσοι κοῦκοι :
«Κύρ Χρήστο ἐξοχώτατε, μὴ τὸν καπνὸ σου χάνῃς,
τὴ γιατρικὴ σου ἀρχισε, γιὰ Δήμαρχος δὲν κάνεις».

Κακὴ τὸν ἦρε συμφορὰ καὶ ἔξαφνικὴ τρομάρα . . .
ἄς κλάψῃ κάτ' ἐπιγερόν τὴν τύχη τοῦ γιαιροῦ,
ἔμπηκαν ὅτ' περιβόλι του, τοῦ ἦπιαν τὰ τσιγάρα,
καὶ ἕστερα τὸν ἄφησαν ὅτ' ἀ κρύα τοῦ λουτροῦ.
Ἐλάτε γύρω, λιγεραῖς, με δάκρυα ὅτ' ἀ μάτια
καὶ φέρετε ἀνθόνερο καὶ μύοχο δὴδ κανάτια.

Ὁ Χρήστος πῆλ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος ἀφίνει
καὶ πόνταις καὶ παράθυρα κατασκασμένος κλείνει.
Μὰ κάνει ἔρκο μέσα του ὡσάν γιαιτρός ἱππότης
πῶς ἂν κανένας ἀρρωστος τοῦ τύχῃ συνδημότης,
ἀπὸ αὐτοῦ ποῦ ἔγιναν τοῦ λωλο-Χιῶτη φίλοι,
ὅτ' ἐν ἄλλον κόσμο ἀναυλα με πρῶτο θὰ τὸν στείλῃ.

Γ'.

Καὶ σὺ, καυμένη Νικολῆ, καὶ σὺ, Καλλιφρονᾶ,
τὰ σχέδιά σου ἄφησε καὶ πάρε τὰ βουνά.
Καὶ σὺ σ' αὐτὴ τὴν ἐκλογὴ μπαστούγια τὰ εὐρήκες
καὶ οὔτε κἂν ἐπιλαχῶν σὸν κι' ἄλλοτε δὲν ἔβγῃκες,
κι' ὁ Θεοδωράκης ἐπαθε ὡς εἶδος τι ζαλάδα
καὶ ἦπιε ξεῖδι καὶ χολὴ μαζί με τὴ σουμάδα.

Ἐπτέρωνε τὸ στῆθος του πεποίθησις μεγάλη
κι' εἶχε καὶ λόγο ἔτοιμο ὅτ' οὐκ ἐκλογεῖς νὰ βγάλῃ
ἀλλ' ἐξαφνα ἐσήμαναν ἡ θλιβεραῖς καμπάναις
καὶ τενεκέδες ἴσω του βαροῦν καὶ καρβάναις,
καὶ τότε λάσπη τῶκοψε κι' αὐτὸς καὶ ἄλλοι φίλοι
κι' ἐπήγε εἰς τὸ σπῆτι του τὸ λόγο ν' ἀπαγγεῖλῃ.

Κατακαυμένη Νικολῆ, φανοῦ καὶ σὺ γενναῖος,
μὴν ἀπελπίζεσαι γι' αὐτό, ἀκόμα εἶσαι νέος.
Κανεῖς κουμπάρος μὴ δεχθῆς νὰ σὲ παρηγορήσῃ
γιὰ τούτη τὴ μαυρίλα σου, γι' αὐτὴ τὴ συμφορὰ,
καὶ τώρα, Νίκο, πῆγαινε με πρῶτο ὅτ' ἀ Παρίσι
γιὰ νὰ σπουδάσῃς Δήμαρχος καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ.

Δ'.

Μὲ ἔλη τὴν καρδιά μου μαζί τοὺς τρεῖς σας κλαίω,
με πόνο σὰς κυττάζω καὶ μοιρολόγια λέω.
Δὲν ἔχω πλέον μάτια τὸ χάλι σας νὰ ἴδῃ,
σὰς ἔφαγε ὁ Χιῶτης χωρὶς νὰ εἶν' ἐδῶ,
σὰς ἔφαγε ὁ Χιῶτης μ' ἐκείνη τὴν Γερεῖη,
κι' αὐτὸ κανεῖς ἀκόμη δὲν τὸ καλοπιστεύει.

Καπνοῦ πομφόλυξ ἦτο τὸ πᾶν καὶ διερράγη,
καὶ τώρα δίχως λόγο με σταυρωμένα χέρια
οἱ τρεῖς ἀποτυχόντες καθίστε πλάγι πλάγι
κι' ἕνα πρὸς ἕνα ἔλα μετρήσετε τᾶστέρια.
Οὔτε ὅτ' ἦλιμο μοῖρα δὲν ἔχετε, καυμένοι,
κι' ὁ τενεκὲς μονάχα γιὰ μουσικὴ σὰς μένει.

Σὰς ἔφαγε ὁ Χιῶτης μ' ἐκείνη τὴν Γερεῖη,
κι' αὐτὸ κανεῖς ἀκόμη δὲν τὸ καλοπιστεύει.
Κατακαυμένη Σοῦτσο, Καλλιφρονᾶ καὶ Ράλλη,
τὴν τόσην σας φροντίδα παρῆδε ἡ πατρίς,
ἀλλ' ὁ Ρωμηὸς σὰς κλαίει γιὰ τὸ πολὺ σας χάλι
καὶ μνήμην αἰώνιαν ἐπέυχεται ὅτ' οὐκ ἐτρεῖς.

Ἄγγελία σοβαρά,
ποῦ θὰ βγάλῃ καὶ παρᾶ.

Ἄγγέλλομεν μετὰ σπουδῆς ὅτ' ἐν αἰκουμένην ἔλην
κι' εἰς πᾶσαν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Εὐρώπης πόλιν
πῶς ὁ Τσιγγρός, ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν, ἐχάθη,
καὶ ποῦ εὐρίσκεται κανεῖς δὲν εἴμπορεῖ νὰ μάθῃ.

Ὅστις λοιπὸν τὴν τοῦ Τσιγγροῦ διαμονὴν εἰξεύρει
παρακαλεῖται ἄγγελορα νὰ πάῃ νὰ τὸν εὕρῃ,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὸν τὸν κόπο του συμβόλαιον τοῦ κάνω
νὰ πάρῃ τὰ βρεθήκια του καὶ με τὸ παραπάνω.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ
με τῆς βρώμας τῶν Χαυσιῶν — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐὐ Φρονούντων» — νύκτα ἕμερα συζητούντων,
με μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα με γαιδοῦρια.